

LEONID PETROV

NANOU AD

**LEONID
PETROV**

PRINS VAN DE HEL

KRUMMHOLZ

Breda / Antwerpen

Waarschuwing

Deze tekst is fictie.

De uitgever moedigt lezers aan kritisch te blijven voor de relatie tussen de twee hoofdpersonages. Dit werk heeft niet als doel een gezonde en realistische relatie te tonen, maar een gefantaseerde versie ervan.

Deze roman kan gevoelige lezers kwetsen door de behandelde thema's en onderwerpen: ontvoering, opsluiting, seksueel, psychologisch en fysiek geweld, marteling, wapens, moord, bloed, mensenhandel, vermelding van seksueel geweld tegen minderjarigen, prostitutie, vernederingen.

*Voor alle zielen die zich ooit alleen, onbegrepen, onbemind of
ontoereikend hebben gevoeld: dit boek is aan jullie opgedragen.*

*Ook al kruisen onze paden elkaar misschien nooit, een kostbare draad
verbindt ons: deze passie voor woorden en verhalen, dit toevluchtsoord
waar onze harten zich verzamelen.*

*Vergeet nooit dat jullie sterren zijn. Zelfs achter wolken verborgen,
straalt jullie licht verder dan jullie beseffen. Jullie schitteren in de
schaduw, in de stiltes, en nu ook in mijn universum.*

*Door dit boek in handen te houden, hebben jullie meer gedaan dan mijn
verhaal betreden: jullie hebben een plek in mijn hart ingenomen.
Daarvoor ben ik jullie oneindig dankbaar.*

Proloog

Anna

‘Je doet wat ik je zeg. En je zorgt ervoor dat je het goed doet!’ beet de man me toe, zijn stem gemeen en galmend in het donkere kantoor.

Ik stond trillend in het midden van de ruimte. Het gedempte licht van de koperen lampen wierp onheilspellende schaduwen op de muren, die volledig bedekt waren met boekenkasten van massief hout. Achter een breed bureau van mahoniehout zat hij me aan te staren met zijn priemende blik. De geur van leer en gepolijst hout hing zwaar in de lucht en gaf de scène iets plechtigs, bijna verstikkends.

‘Kun je niet iemand anders in mijn plaats sturen?’ vroeg ik met bevende stem. ‘Iemand met meer ervaring?’

Hij sprong abrupt overeind uit zijn zwarte leren fauteuil, stak de kamer in een paar snelle passen over en greep me ruw bij mijn nek. Zijn vingers sloten zich om mijn haar en trokken er hard aan, pijnlijk. Ik voelde de hitte van zijn woedende adem tegen mijn huid.

‘Je doet wat ik je zeg. Is dat duidelijk?’ zei hij terwijl hij nog harder aan mijn haar trok. Ik beet op mijn lip, hield mijn tranen tegen en knikte zwijgend.

‘Toch heb ik helemaal niets gehoord!’ brulde hij. ‘Is! Dat! Duidelijk!’ Zijn stem hamerde als donder tegen de muren.

‘Ja... Ja, heel duidelijk’, antwoordde ik met moeite, mijn keel dichtgeknepen van angst.

Een kwaadaardige glimlach trok aan zijn lippen. Hij genoot ervan zijn overwicht over mij te bevestigen. Dat, en mij pijn doen, waren zijn twee favoriete bezigheden. Nadat hij mijn antwoord had gehoord, dit keer onmiskenbaar verstaanbaar, liet hij mijn hoofd ruw los, waardoor ik naar voren struikelde en met mijn knieën op het dikke tapijt terechtkwam. Ik klemde mijn tanden op elkaar om niet te schreeuwen van pijn.

‘Wanneer vertrek ik?’ vroeg ik, terwijl ik me oprichtte, mijn ogen neergeslagen om zijn vijandige blik te vermijden.

‘Over een week. Pak je koffers.’

‘Wie zal er voor de meisjes zorgen?’

‘Gloria doet dat in jouw afwezigheid,’ zei hij kortaf. ‘Scheer je weg nu.’

Zonder nog een woord te zeggen liep ik naar de massief houten deur, versierd met ingewikkelde moulures. Maar net voordat ik de drempel overschreed, beet hij me toe: ‘Het maakt me niet uit wat je daar moet doen. Of je nu moet vechten, doden of zelfs je lichaam moet geven om te krijgen wat ik nodig heb, je doet het. Ik hoop dat ik duidelijk ben geweest!’

‘Ja meneer,’ antwoordde ik zachtjes voordat ik voorgoed dit vervloekte kantoor verliet.

Ik ging terug naar de kleine berging die mij als kamer diende. Hoewel het een immense villa was, waren de slaapkamers voorbehouden aan gasten. Hij had mij het comfort ervan ontzegd en, als ik niet op straat wilde belanden, moest ik het recht verdienen om hier te blijven. Dat betekende dat ik in het huis moest werken. Ik was wat men een manussje-van-alles noemt, vier dagen per week. De andere drie dagen zorgde ik voor de meisjes van de club.

Mijn taken waren uiteenlopend: ik deed het huishouden, kookte, onderhield de tuin of het zwembad. Ik kreeg geen salaris, maar in ruil daarvoor was kost en inwoning verzekerd. Mijn dagen begonnen om zeven uur ’s ochtends en eindigden vaak rond negen uur ’s avonds. In het weekend was het erger, omdat hij dan veel mensen over de vloer had. De dagen leken eindeloos en de nachten veel te kort. Maar zoals hij me altijd voorhield, was ik niet te beklagen: ik had een dak boven mijn hoofd en genoeg te eten. Hij had gelijk. Velen hadden die kans niet en leefden buiten, zonder zich fatsoenlijk te kunnen voeden. Ik zou dankbaar moeten zijn.

Hoe dan ook, ik had er alle belang bij. Anders zou hij me straffen omdat ik had geklaagd. De Meester, zoals hij wilde dat ik hem noemde, verdroeg het niet dat ik hem tegensprak of dat ik niet precies deed wat hij opdroeg.

Wanneer ik het ongeluk had hem ongehoorzaam te zijn, sloeg hij me tot ik de les begreep. Dus probeerde ik nooit tegen zijn wensen in te gaan. Dat was beter zo. Het was tenslotte mijn leven en ik verdiende het, dus kon ik het maar beter aanvaarden.

Gelukkig voor mij woonde hij in een villa, waar de ruimtes groter waren dan in een appartement of een gewone woning. Mijn kleine berging had daardoor plaats voor een matras en een houten krat, dat ik gebruikte

te als nachtkastje voor mijn lamp. Misschien was het niet veel, maar voor mij was het voldoende. Het enige wat ik echt miste, moet ik toegeven, was een raam.

Ik had zo graag 's nachts de hemel willen zien. Soms sloop ik stiekem naar buiten, naar de tuin, om de sterren te bewonderen. Daar, onder die immense hemel, vond ik heel even een vluchtig moment van vrijheid, als een sprankje hoop in de duisternis.

Anna

‘Opnieuw! En deze keer met meer energie, dames, dit is flets!’ donderde ik. ‘Kom op, vijf, zes, zeven en acht! En vijf, zes, ik draai! Zes, zeven, ik golf! Zeven en acht, ik blokkeer!’ besloot ik.

Ik zette de muziek uit.

‘Het is beter, meiden, maar we zijn er nog niet. Sommigen zitten niet helemaal in het ritme en dat haalt de harmonie uit het geheel. Jullie hebben nog tijd om te oefenen, de voorstelling is over twee maanden. Tot die tijd zullen jullie elke dag moeten repeteren om echt top te zijn.’

De meisjes knikten in koor.

‘Goed. Ga nu stretchen, daarna jullie reeksen doen en dan zijn jullie klaar.’

Er klonken zuchten; ze waren moe. Maar zo gaat dat nu eenmaal als je beter wilt worden, succes wacht op niemand.

‘Sia, alsjeblieft, kunnen we niet gewoon naar huis? We zijn uitgeput,’ momperde Brittany, een van de danseressen.

‘Prima. Jullie willen naar huis? Ga dan maar. Maar als Riley me vraagt waarom jullie presentatie niet voldeed aan zijn eisen, zal ik hem uitleggen dat jullie moe waren en de repetities liever wilden inkorten.’

Hun gezichten verstarpen bij het horen van die naam alleen al. Hij was hun baas en daarmee ook de mijne.

Het was een harde, veeleisende man die nooit ruimte liet voor fouten of middelmatigheid. Als de meisjes niet bij elke voorstelling perfect waren, zouden ze de gevolgen dragen en ik net zo goed. Angst inzetten was misschien niet de zachtste methode, maar geloof me: ik had liever dat ze bang waren en ongedeerd bleven, dan dat gemakzucht het won en ik het risico liep hen nooit meer terug te zien. Want ja, dat was al vaker gebeurd. Hij liet ze verdwijnen, nadat hij hen had gemarteld en gedood.

Onze baas was een zakenman die diep verweekeld was in illegale praktijken. Ik wist dat hij contacten onderhield met meerdere kopstukken uit de onderwereld. Gangleiders, maffiosi, hij verkeerde in hun na-

bijheid en had er altijd van gedroomd één van hen te zijn. Maar niet iedereen kan zomaar de maffia binnenstappen. Daarom gebruikte hij zijn bedrijven om het geld van sommige van die criminelen wit te wassen. Zijn ego was buiten proporties. Hoewel hij al lang niet meer jong was, hoopte hij nog steeds dat de maffia hem uiteindelijk zou accepteren. Zijn grootheidswaan deed hem geloven dat hij op een dag zelfs het grootste criminele netwerk van ons land zou leiden. Een veel te ambitieus droombeeld voor de man die hij was, als je het mij vraagt. Zij lachten hem uit, gebruikten hem uitsluitend om te profiteren van zijn geld en zijn naam. Want ondanks alles bleef hij Riley Miller, een Amerikaanse zakenman, die het ogenschijnlijk ver had geschopt.

Niemand wist dat er achter die gerespecteerde naam een totaal andere man schuilging. Een man die mij van school had gehaald toen ik pas dertien was, en me duidelijk maakte dat ik voortaan nuttig moest zijn en geld voor hem moest binnenbrengen.

Ik danste al zolang ik op mijn benen kon staan. Ik hield ervan; dans was voor mij meer dan een passie. Het was een uitlaatklep, het moment waarop ik eindelijk vrij was om volledig mezelf te zijn, zonder me te verbergen of de rol van iemand anders te spelen.

Ik had allerlei dansstijlen verkend: klassiek ballet, ballroom, jazz, hiphop, modern, paaldansen, bachata, kizomba, samba en nog zoveel meer. Ik hield ervan om verschillende werelden te ontdekken. Uit al die invloeden had ik mezelf opgebouwd tot wie ik was als ik danste, tot de vrouw die iedereen kende onder de artiestennaam *Sia*.

Riley bezat een stripclub. Een plek waar mannen van allerlei pluimage samenkwamen om te ontspannen, naar de shows te kijken, maar vooral om de diensten van een prostituee te kopen. Oorspronkelijk was The Fire een ordinaire, losbandige tent waar nauwelijks werd gecontroleerd wie er binnenkwam. Iedereen had er toegang, zelfs de lokale junks. De meisjes mochten geen enkele klant weigeren zolang er werd betaald. Daardoor werden velen van hen ernstig ziek; ze liepen allerlei aandoeningen op die de verslaafden met zich meebrachten. In die smerige, verloederde plek wilde hij dat ik zou werken.

Hij had me van school gehaald met één doel: dat ik me volledig zou toeleggen op dans en uiteindelijk een van de meisjes van de club zou worden. Tot mijn zeventiende had hij me de tijd gelaten, waarna hij me wilde dwingen om een van de nieuwe prostituees van The Fire te worden. Hoezeer hij me ook angst inboezemde, het was ondenkbaar dat ik zou eindigen zoals al die meisjes die ik elke dag verder zag afglijden. Ik

had niet voor zo'n leven gekozen, het werd me opgedrongen. En dat maakte alles anders.

Ik wist dat ik een uitweg moest vinden, maar met elke dag die verstreek werd het moeilijker om de hoop vast te houden. The Fire was een duistere plek waar dromen werden vermorzeld en hoop langzaam doofde. De andere meisjes hadden de gedachte aan ontsnappen allang opgegeven; in hun ogen zag ik berusting en angst. Toch bleef ik me vastklampen aan mijn passie. Elke beweging, elke pirouette, elke arabesque was voor mij een manier om te ontsnappen, om iets terug te vinden van de vrijheid die me was ontnomen.

Het podium was mijn toevluchtsoord, mijn heiligdom. Zelfs in deze hel gaf dans me de mogelijkheid een sprankje waardigheid en innerlijke kracht te bewaren. Riley begreep die kracht niet. Voor hem was dans slechts een extra manier om geld te verdienen. Voor mij betekende het veel meer: het was een overlevingsmechanisme, een licht in de duisternis. Ik wist dat zolang ik kon blijven dansen, ik ook kon blijven vechten. Tegen de gruwel van mijn bestaan, tegen de overheersing en de duistere schaduw van Riley die me dreigde te verzwelgen.

Elke nacht, na de shows, trok ik me terug in mijn hok, uitgeput maar vastbesloten me niet door deze plek te laten breken. Ik wist dat ik een manier moest vinden om te ontsnappen, om mijn leven terug te claimen. En hoewel de weg lang en vol obstakels was, hield ik vast aan die vlam, die ontembare wil om me ooit te bevrijden van zijn greep en van die van The Fire. *Geen sprake van* dat ik mijn leven zou slijten in dat rattenhol! Mijn waardigheid en eer stonden het niet toe.

Ik zou al mijn jaren van dans benutten, maar nooit zou ik mijn lichaam verkopen voor zijn genoeg. Zo kwam ik op het idee mijn diensten aan Riley in een andere vorm aan te bieden. Ik vertelde hem dat ik de meisjes van de club wilde trainen, om de zaak respectabeler te maken met kwalitatieve shows. Eerst lachte hij me uit en noemde me een naïef grietje dat niets begreep van zaken of van het leven; volgens hem was mijn enige taak me voor te bereiden om mijn lichaam aan te bieden aan de eerste die wilde betalen.

Maar die dag gaf ik niet op. Ik zette door en legde hem, met het laatste restje moed dat ik bezat, mijn plan tot in detail uit. Als de club zich zou onderscheiden van de andere bordelen, zo betoogde ik, zou dat meer opleveren. Hij zou van zijn meisjes meer kunnen maken dan simpele prostitutees. Met verfijndere voorstellingen zou The Fire een ander publiek aantrekken: welgestelde mannen, bereid om zonder aarzeling geld uit te geven.

Ik streefde zijn ego door hem voor te houden dat hij veel te belangrijk was om leiding te geven aan een ordinair bordeel. Zijn reactie was gewelddadig: hij sloeg me in het gezicht omdat ik het had gewaagd hem te vertellen hoe hij zijn zaken moest runnen. Maar na enig nadenken ging hij alsnog akkoord met mijn idee.

Vanaf dat moment veranderde het beleid. De toegang werd streng gecontroleerd, drugsverslaafden werden geweigerd. Dankzij de shows van de meisjes groeide het etablissement uit tot een van de meest gewilde clubs van New York. Seks bleef weliswaar onderdeel van het aanbod, maar vond voortaan op discretere wijze plaats, in speciaal ingerichte ruimtes achterin voor privéshows en betaalde ontmoetingen.

Ik had het voor elkaar gekregen: ik was niet de prostituee geworden die hij van me had willen maken. Zolang ik hoogwaardige choreografieën en kwalitatieve shows leverde voor de klanten van The Fire, had ik niets te vrezen. Ik werkte elke dag tot het uiterste, uit angst dat Riley Miller van gedachten zou veranderen. Want hij was een wreed man, zonder gevoelens of eer; zijn woord waaide met alle winden mee. Hij wisselde net zo makkelijk van mening als van bondgenoot, een verrader die slechts één ding nastreefde: macht.

Hoe ik dat wist? Omdat Riley Miller niemand anders was dan de Meester.

De Meester, oftewel, mijn vader.

2

Anna

De week was voorbijgevlogen. Het moment van vertrek was al aangebroken. Ik stond voor de luchthaven, waar een chauffeur me had afgezet. De Meester had het afscheid kort gehouden, had me zelfs niet gewaarschuwd voor de gevaren van dit voor mij onbekende land. Nee, hij had zich beperkt tot de mededeling dat er op mijn naam een kamer was gereserveerd in een motelletje, voor zolang het nodig was tot ik een manier zou vinden om mijn doel te bereiken.

Zijn laatste woorden lieten een bittere nasmaak achter: 'Je doet er goed aan me te brengen wat ik je heb gevraagd. Dat zal bepalen of ik je

het recht laat te leven.’ Dat waren de laatste woorden die mijn verwekker me had toegeslingerd, voordat hij me naar het hol van de duivel stuurde.

Door de jaren heen had ik geprobeerd geld te verdienen en zelfstandiger te worden, maar zodra hij het merkte, sloeg hij me en nam hij het geld af dat ik met moeite had gespaard. Ik had dus geleerd discreter te werk te gaan, door privélessen te geven aan de meisjes van de club. Hoe beter zij dansten, hoe guller de klanten waren met fooien en zo had iedereen er baat bij. Veel geld had ik niet opzij kunnen zetten; ik vroeg weinig voor die lessen. Bovendien was het leven duur. Alles wat ik nodig had, moest ik zelf aanschaffen, en dat beperkte zich tot het hoogstnodig-zakelijke: kleding, toiletartikelen, maandverband en tampons. Het kon Riley niets schelen of ik het nodige had om te overleven.

Natuurlijk had hij genoeg geld om me dat soort dingen te geven, maar zijn minachting voor mij was zo groot dat het hem niets kon schelen dat ik elke maand ongesteld was. In de eerste jaren had ik meerdere lagen wc-papier moeten gebruiken, die ik bijna elk halfuur verwisselde. Eén keer, toen ik vijftien was, had ik hem om geld gevraagd om een pak maandverband te kopen. Hij had me zo hard geslagen dat mijn lip openbarstte en er dagenlang een blauwe plek op mijn wang stond. Hij had me toegebeten dat ik niets meer was dan een klein stuk vuil dat hem probeerde uit te buiten, maar dat ik van hem nooit ook maar één cent zou krijgen.

Daarna heb ik hem nooit meer om geld gevraagd. Ik was veel te bang om dat opnieuw te proberen. Ik bleef een volle week in mijn kamer, zodat niemand de staat van mijn gezicht zou zien. Buiten de muren van het huis weet niemand wat voor man hij werkelijk is. Iedereen ziet in hem een liefdevolle, zorgzame vader, een beschermende papa. Wat een leugen.

Riley is een harteloos monster, verstoken van elke vorm van empathie, gedreven door één enkel verlangen: macht. Alleen zijn naasten en degenen die dicht voor hem werken kennen de waarheid over hoe hij mij behandelt. Veel van zijn mannen zijn bovendien vergeten dat ik zijn dochter ben en permitteren zich ongepaste dingen. Meer dan eens heb ik hen willen terechtwijzen, maar het zijn geen koorknapen en ik ben een meisje zonder familie of vrienden. Ik heb niemand. Ik sta er alleen voor.

Eenmaal in het vliegtuig verloor ik me in mijn gedachten. We stonden op het punt om op te stijgen en ik vroeg me af hoe mijn leven eruit zou hebben gezien als mama nog had geleefd. Zou het zijn zoals nu? Of was alles dan totaal anders geweest?

Vragen waarop ik nooit antwoord zou krijgen...

‘Eerste keer?’ zei iemand rechts van me.

Ik draaide abrupt mijn hoofd naar die diepe stem en zag een donkerharige man met een zongebruinde huid, ongelooflijk blauwe ogen en een imposante bouw. Hij straalde klasse uit, maar vooral iets anders: een onmiskenbare, dominante aanwezigheid. Ik had niet eens gemerkt wie er naast me zat, zo verloren was ik geweest in mijn gedachten.

‘Pardon?’ fluisterde ik.

De man nam me een paar seconden zwijgend op, zijn voorhoofd licht gefronst, voordat er een nauwelijks zichtbare grijns om zijn lippen verscheen.

‘Is het uw eerste keer?’ herhaalde hij. ‘In een vliegtuig, bedoel ik.’

‘Oh...’ bracht ik beschaamd uit. ‘Hoe weet u dat?’

Zijn blik gleed omlaag naar mijn handen, die de armleuningen zo krampachtig vastklemden dat mijn knokkels wit waren uitgeslagen. Daarna keek hij weer naar mijn gezicht, alsof hij wilde zeggen: waarschijnlijk daardoor. Met een steek van schaamte liet ik mijn ogen ook naar mijn handen zakken, alsof mijn leven ervan afhing.

‘O, ik zie het al... Ik had het zelf niet eens door,’ zei ik, nog steeds verlegen. ‘Blijkbaar ben ik gespannener dan ik dacht.’

De man knikte langzaam. ‘Het komt goed. Maak u geen zorgen,’ zei hij op neutrale toon, met een licht accent.

Voor ik kon reageren, kwam een stewardess naar ons toe.

‘Kan ik iets voor u doen, meneer?’ vroeg ze op opvallend verleidelijke toon.

Oké... De boodschap was duidelijk. Mijn buurman beviel haar wel. Maar waarom stelde ze die vraag alleen aan hem? We zaten tenslotte niet in de eerste klas, integendeel, we bevonden ons helemaal achterin het vliegtuig, op de slechtste plaatsen. Waarom leek ze zich dan zo om hem te bekommeren?

‘Nee, het is niet nodig. Zijn de vrouw en haar baby goed geïnstalleerd?’ vroeg hij op afstandelijke, kille toon.

‘Ja, helemaal, meneer,’ antwoordde ze met een brede glimlach, terwijl ze haar bovenlichaam naar voren boog om hem een vrij uitzicht op haar décolleté te bieden.

‘Prima. U kunt gaan,’ zei hij, zonder haar echt aan te kijken.
‘Goed, meneer,’ reageerde ze, haar domme glimlach nog steeds vastgeplakt op haar gezicht. Ze wierp me een vuile blik toe voordat ze wegliep.

Blijkbaar kon deze vrouw er slecht tegen dat de man niet ontvankelijker was. Sterker nog, ze leek er een hekel aan te hebben dat ik naast hem zat. Kenden ze elkaar? Op het eerste gezicht was er niets in zijn houding dat daarop wees, maar het vijandige gedrag van de stewardess deed me toch twijfelen. Plots schrok ik op. Waar waren de vrouw en de baby gebleven die hier eigenlijk hadden moeten zitten?

‘Een probleem?’ vroeg mijn buurman, die me ongemerkt was blijven bestuderen.

‘Nee!’ antwoordde ik iets te snel.

Er verscheen een geamuseerde glimlach op het gezicht van de onbekende.

‘Ga uw gang, stel uw vraag, juffrouw,’ zei hij rustig.

Het maakte me ongemakkelijk dat hij zo moeiteloos door me heen leek te kijken. Normaal wist ik mijn emoties altijd te verbergen, de waarheid te maskeren. Maar deze man leek verder te zien dan de meeste mensen.

‘De vrouw met haar baby...’ vroeg ik onzeker. ‘Waar zijn zij gebleven?’

‘In de eerste klas.’

Bij mijn ongelovige blik ging hij verder: ‘Ik was te laat toen ik aan boord ging. Ik werd begroet door gehuil, de moeder leek overweldigd en dit was duidelijk geen plek voor een baby. Ik dacht dat ze in de eerste klas beter af zouden zijn dan in deze krappe ruimte.’

Het klopte dat het kind luid had gehuild, maar zo verdiept als ik was geweest in mijn gedachten, met mijn blik strak op het raampje gericht, had ik de stoelenwissel niet eens opgemerkt.

‘O, ik begrijp het. U bent dus zo’n barmhartige ziel,’ zei ik met een klein glimlachje. ‘Dan moet ik u waarschijnlijk bedanken?’

De man trok een wenkbrauw op.

‘Omdat u me een vlucht hebt bespaard met het gekrijs van een baby.’

Er flitste iets vreemds door zijn blik.

‘Een barmhartige ziel? Dat denk ik niet,’ zei hij, nog steeds op die neutrale toon die hem zo raadselachtig maakte. ‘Ik heb enkel een vaststelling gedaan en daar naar gehandeld.’

Bescheiden, dacht ik.

‘Maar u mag me inderdaad bedanken omdat ik u heb gered van de

stembanden van dat kind. Hij leek behoorlijk wat volume te hebben,' voegde hij eraan toe, met een scheve glimlach.

'Dat weet ik,' fluisterde ik, geamuseerd.

'Echt?' zei hij, een wenkbrauw omhoog. 'U leek zijn geschreeuw niet eens te horen toen ik instapte. U kwam over alsof u er niet helemaal bij was, afwezig, losgekoppeld van de werkelijkheid. Het bewijs: u had mijn aanwezigheid naast u niet eens opgemerkt.'

Ik draaide mijn hoofd om hem in de ogen te kijken, maar deinsde terug. Zijn priemende blik vasthouden bleek verrassend moeilijk.

'Dat klopt. Maar in tegenstelling tot u was ik niet te laat, maar juist te vroeg. Geloof me, ik heb ruimschoots de tijd gehad om te genieten van zijn wonderbaarlijke stembanden.'

Hij liet een zacht, kort lachje horen.

'Ik begrijp het. Hoe heet u?'

'Anna,' antwoordde ik, terwijl ik hem dit keer recht in de ogen keek. 'En u?'

'H.,' zei hij, zijn blik onverminderd op mij gericht. 'Juffrouw Anna?'

'Gewoon Anna,' corrigeerde ik. 'En u, H.? Zoals de letter?'

'Of zoals het geluid dat een bijl maakt als hij door de lucht zoeft,' kaatste hij zonder aarzeling terug, waardoor een rilling langs mijn rug-gengraat trok.

Ten minste was hij direct. Zonder omwegen. De aura van gevaar dat hem omhulde was vast geen toeval. Het kleine glimlachje in zijn mondhoek verried dat hij de vleug angst die me zojuist had bevangen, feilloos had opgemerkt.

'Dus, "gewoon Anna", waarom gaat u naar Rusland? Vakantie of werk?' vervolgde hij, weer op een doodgewone toon.

'Een beetje van allebei,' antwoordde ik onzeker. 'En u, "Gewoon H."?'

De man liet een lage, donkere lach horen.

'Geen van beide. Ik ga gewoon naar huis.'

Mijn ogen sperden zich open en mijn mond viel open. 'U bent Russisch?' vroeg ik, volkomen verbaasd.

'Waarom, is dat niet te zien?' plaagde hij.

'Nou... eerlijk gezegd, nee...'

'Toch heb ik blauwe ogen,' zei hij met overdreven opgetrokken wenkbrauwen, wat me deed proesten van het lachen.

'Ja, maar niet dat teintje! U lijkt eerder Italiaans of Grieks!'

'Daar zit wat in. Mijn zongebruinde huid wekt die indruk vaker. Waarschijnlijk heb ik dat te danken aan mijn moeder en haar afkomst.'

‘Welke is dat?’ vroeg ik, iets te vrijpostig.

Ik besepte plots dat die vraag vast ongepast was geweest. We waren vreemden voor elkaar, en toch begon ik persoonlijke vragen te stellen.

‘Neem me mijn nieuwsgierigheid niet kwalijk,’ haastte ik me toe te voegen. ‘Ik... ik ben het niet gewend om nieuwe mensen te ontmoeten. Ik denk dat ik me even heb laten meeslepen.’

Behalve de meisjes van de club en de louche types met wie de Meester zich omringde, zag ik eigenlijk niemand. Ik had geen vrienden, geen kennissen. Niets buiten de gesloten, weinig aanbevelenswaardige kring van Riley. Ik kon niet eens zeggen of ik sociaal was of niet. De Meester had me vrijwel volledig van de wereld afgesneden. Nu voelde ik schaamte opkomen; ik durfde hem niet meer aan te kijken.

‘Het stoort me niet, Anna,’ zei H. rustig en vriendelijk. ‘Mijn moeder is Italiaans.’

Automatisch hief ik mijn blik en keek hem opnieuw aan. Hemel... wat een combinatie. Nu begreep ik waarom deze man zo knap was. Twee totaal verschillende afkomstlijnen, verenigd in één persoon. H. had een matte huid, donker haar met honingkleurige schakeringen. Een rechte neus. Een vierkante, krachtige kaak met een lichte stoppelbaard. Volle, goed gevormde lippen. En ogen, ongelooflijk blauw. Zelfs zittend was te zien hoe lang hij was; aan zijn lange benen te oordelen moest hij zeker een meter negentig zijn. Hij droeg een zwarte broek en een coltrui in dezelfde kleur. Onder de stof was zijn gespierde lichaam moeiteloos te onderscheiden. In één woord: adembenemend. Het viel niet te ontkennen: H. was een bijzonder aantrekkelijke man.

‘En jij?’ vroeg hij, terwijl hij overschakelde op tutoyeren.

Het stoorde me niet. Eerlijk gezegd vond ik het zelfs prettiger; het voelde minder afstandelijk. Hij wachtte op mijn antwoord, maar hoe moest ik hem uitleggen dat ik zelf nauwelijks iets wist over mijn afkomst? De Meester sprak bijna nooit over mama, ik wist niet waar zij vandaan kwam. Van hem wist ik alleen dat hij Amerikaans was.

‘Gewoon Amerikaans,’ zei ik uiteindelijk, terwijl ik zijn onderzoekende blik ontweek.

‘Alweer iets waar je “gewoon” in bent?’ vroeg hij, met een zacht lachje.

‘Ik vrees van wel,’ zuchtte ik mismoedig. ‘Ik ben niet erg interessant en mijn leven is allesbehalve spannend. Dus ja, voor mij eindigt veel bij “gewoon”.’

H. antwoordde niet meteen. Hij bleef me aankijken, met een ernst die me uit balans bracht.

‘Toch weet ik zeker dat jij allesbehalve banaal bent, Anna,’ fluisterde hij, terwijl hij zich iets naar me toe boog, alsof hij me een geheim toe-
vertrouwde.

‘Waarom noemen ze je H., zoals het geluid van een bijl?’ vroeg ik snel, om te ontkomen aan wat hij zojuist had gezegd.

Een bijna dodelijke glimlach krulde om zijn lippen. Hij kwam dichterbij, tot zijn gezicht vlak bij het mijne was, en fluisterde: ‘Er gaat een gerucht dat ik ervan hou mijn vijanden af te maken met een bijl,’ zei hij, met een lachje.

Ik slikte moeizaam. ‘En... zijn die geruchten waar?’ bracht ik met moeite uit.

Hij bleef me aankijken, die donkere glimlach nog steeds op zijn gezicht.

‘Misschien. Maar dat zul je nooit weten. Tenzij jij een van mijn vijanden bent, Anna?’

Ik schudde onmiddellijk mijn hoofd.

‘Goed. Dan zul je het met de geruchten moeten doen.’

In zijn ogen danste een onleesbare gloed. Ik wist niet wat er door hem heen ging, noch wat zijn woorden werkelijk betekenden. Was hij serieus? Of probeerde hij me alleen maar te intimideren?

Eén ding kon ik echter zonder enige twijfel vaststellen: de rillingen die ik op dat moment voelde, waren echt. Ze trokken langs mijn ruggengraat, onmiskenbaar. Sinds onze ontmoeting had deze man me een gevoel van veiligheid gegeven, maar nu kon ik niet langer zeggen of hij werkelijk ongevaarlijk was of juist niet.

‘Heb je plekken die je me kunt aanraden?’ vroeg ik, in de hoop de onrust die zich in mij had genesteld te smoren.

H. keek me nog steeds aan met diezelfde vreemde gloed in zijn ogen. Hij nam even de tijd voordat hij begon op te sommen wat je in Moskou allemaal kon doen. Ik probeerde de namen en locaties te onthouden die hij noemde, maar uiteindelijk bleven er hooguit twee of drie hangen.

‘Vermijd La Tour,’ zei hij plots, zijn stem laag en dreigend.

‘La Tour? Wat is dat?’

‘Een club. Een van de meest exclusieve plekken in Moskou. Maar het is er gevaarlijk, geen plaats voor een meisje zoals jij,’ besloot hij, met een ernst die geen tegenspraak duldde.

Een meisje zoals ik? Wat insinueerde hij?

‘Een meisje zoals ik?’ herhaalde ik, zichtbaar ongemakkelijk. ‘Wat voor meisje ben ik dan?’

H. liet een kleine, scheve glimlach zien voordat hij antwoordde.
‘Het onschuldige soort,’ zei hij eenvoudig.
‘En hoe denk je dat te weten?’ vroeg ik wantrouwig. Inderdaad, hoe kón hij dat nu al weten? Goed, ik was misschien niet bepaald gevaarlijk... maar dat wist híj toch niet?
‘Het is mijn taak om dit soort dingen te weten, Anna,’ zei hij terwijl hij me strak aankeek. ‘Aan je lichaamstaal alleen al kan ik zien dat je geen bedreiging vormt. Ik lees het ook in je ogen. Jij bent vast wat men een zuivere ziel noemt.’
Hij zweeg even. ‘En dat soort zielen hoort niet thuis op een plek als La Tour. Geloof me.’
‘Als ik je zo hoor, lijkt het wel het hol van de duivel,’ zei ik lachend.
Maar toen ik de uitdrukking op H.’s gezicht zag, begreep ik dat ik misschien dichterbij de waarheid zat dan me lief was.
‘La Tour lijkt misschien een club,’ zei hij langzaam. ‘Maar er gebeurt daar veel meer. En geloof me: je wilt de ingewanden van de hel niet leren kennen.’
Zijn woorden deden me huiveren. Nu was ik echt bang. Natuurlijk wist ik dat Rusland gevaarlijke plekken kende, maar het uit de mond van een geboren Rus horen, maakte alles tastbaar. Het drong tot me door dat ik hierheen was gestuurd om een diefstal te plegen die me mijn leven kon kosten. Dit keer had Riley me werkelijk op een zelfmoordmissie gestuurd.
‘Schijn bedriegt vaak,’ probeerde ik, met mijn laatste restje zelfvertrouwen.
H. keek me opnieuw aan en leek door mijn woorden geïntrigeerd. Hij kantelde zijn hoofd lichtjes, wachtend tot ik verder zou spreken.
‘Je beoordeelt me op basis van uiterlijk,’ vervolgde ik, maar soms is dat niet meer dan een rookgordijn. ‘Als ik jou puur op mijn eerste indruk had beoordeeld, dan had ik me flink vergist.’
H. keek me aan met een blik die duidelijk zei: ‘Ga door. Ik luister.’
‘De eerste keer dat je iemand ziet zoals jij, maak je indruk. Je... je boezemt angst in, gaf ik toe.’
Een trotse glimlach trok over zijn gezicht.
‘Je doet denken aan zo’n extreem gevaarlijke man bij wie je uit de buurt moet blijven. Zo’n type waarvoor iedereen instinctief wegvlucht.’
‘Dat is precies wat ik ben,’ zei hij kalm.
‘Misschien. Waarschijnlijk zelfs. Maar in de korte tijd die ik aan jouw zijde heb doorgebracht, heb ik gemerkt dat je ook méér bent dan alleen een doodge man.’

H. grinnikte zacht om mijn opmerking, en ik deed hetzelfde.

‘Je gaf je plek in de eerste klas af aan een vrouw met haar baby, die je niet eens kende, en stelde hun comfort boven het jouwe. En nu zit je helemaal achterin dit vliegtuig, met benen die duidelijk te lang zijn voor dit soort stoelen. Je hebt een gesprek met me gevoerd, ook al heb ik het gevoel dat dat doorgaans niet jouw sterkste kant is. O ja, en je probeerde me af te leiden door tegen me te praten tijdens het opstijgen, toen je merkte dat ik begon te panikeren. Wat trouwens werkte, dus bedankt daarvoor. Zie je, als ik me alleen op mijn eerste indruk had verlaten, had ik me vergist. Net als de rest van de wereld.’

Een vreemde glimlach lag nu op zijn gezicht. In zijn pupillen flitste een mengeling van verbazing en trots. Hij boog zich naar me toe, tot vlak bij mijn oor, en fluisterde: ‘Ik ben zeer onder de indruk, gewoon Anna. Maar vergis je niet: ik ben net zo goed die eerste man die je beschreef als die tweede. En om duidelijk te zijn, ik ben vaker de eerste dan de tweede.’

Hij ging weer rechtop zitten. Zijn kleine grijns ontging me niet; opnieuw probeerde hij me angst aan te jagen.

‘Dat ontken ik ook niet, H. Ik zeg alleen dat schijn niet altijd is wat ze lijkt. Het bewijs? Jij bent die twee versies, dat heb je zelf gezegd,’ besloot ik, niet zonder trots.

Hij glimlachte. ‘Moet ik hieruit opmaken dat jij niet zo onschuldig bent als je lijkt?’

Ik liet een paar seconden stilte vallen en haalde mijn schouders op.

‘In veel opzichten ben ik onschuldig,’ fluisterde ik terwijl ik mijn blik liet zakken, denkend aan mijn leven en aan de reden waarom ik in dit land was. ‘Maar van suiker ben ik niet.’

‘Zeg me... wie ben jij, *moya malen*’kaya, mijn kleintje?’

Ik keek H. opnieuw aan. Dit keer vond ik het moeilijk om hem een antwoord te geven. Wie was ik? Ik wist het niet. Ik wendde mijn blik af naar het raampje en staarde naar de wolken waar we doorheen vlogen. Zonder hem aan te kijken antwoordde ik: ‘Ik weet het niet.’ Ik liet een korte stilte vallen. ‘Ik ben nog op zoek...’

Hij moest de onrust in me hebben gevoeld, want lange tijd zei hij niets. Zo lang zelfs dat ik begon te twijfelen of hij me wel had gehoord, tot ik een stevige, ruwe hand op mijn arm voelde rusten. Ik liet het raampje los en verankerde mijn blik in de zijne.

‘Op een dag zul je jezelf vinden,’ zei hij plechtig. ‘En op die dag weet ik zeker dat je zult zijn wie je altijd al wilde zijn.’

Zijn woorden raakten me recht in het hart. Wat had ik er niet voor over om ooit vrij te zijn, vrij om te leven, om te bestaan, om eindelijk mezelf te mogen zijn.

Ik beperkte me tot een knikje, bang dat de snik die in mijn keel vastzat zich anders een weg naar buiten zou banen.

Ik dommelde weg tijdens de rest van de reis. Op een bepaald moment voelde ik tijdens de vlucht hoe mijn hoofd plots tegen iets hard en stevigs botste. Ik had geprobeerd mijn ogen te openen, maar een hand had me zacht maar beslist weer tegen dat vaste oppervlak gedrukt. Toen ik wakker werd, begreep ik pas dat dat 'iets' niets anders was dan H.'s schouder. Ik werd zo rood dat ik even dacht dat al het bloed uit mijn lichaam was verdwenen. Ik had me duidelijk veel te comfortabel gevoeld. Ik hoopte vurig dat ik in mijn slaap niets gênants had gedaan zoals snurken, kwijlen of, nog erger... een wind laten.

Mijn god, ik zou van schaamte sterven! Ik voelde zijn blik op me rusten. Veel te beschaamd durfde ik mijn hoofd niet eens naar hem toe te draaien. Tot hij me daartoe dwong door te spreken.

'Je praat in je slaap, *moya malen'*kaya. Heb je nachtmerries?' vroeg hij ernstig.

'Nachtmerries? Hoezo?' reageerde ik meteen, op mijn hoede.

'Je was erg onrustig. Je mompelde onsamenhangende dingen. En op een gegeven moment... kreunde je.'

Ik werd nog roder. Ik had gekreund? Serieus?!

'Niet op die manier,' zei de Rus geamuseerd. 'Meer alsof je huilde. Of alsof je probeerde je tranen te verbergen.'

Een lange rilling trok door mijn lichaam. Nu was ik echt bang. En terecht, want ik wist precies waar ik van had gedroomd. Zoals altijd was de hoofdpersoon in mijn nachtmerries niemand minder dan Riley. Alleen al bij die naam liep er opnieuw een rilling over me heen, dit keer zichtbaar.

'Anna, gaat het wel? Heb je problemen?'

De ernst in H.'s stem maakte duidelijk dat hij de waarheid verwachtte.

Maar hoe had ik dat gekund? Hoe had ik hem al mijn ellende moeten opbiechten? Het was niet zijn rol en wat had hij überhaupt voor me kunnen doen? We kenden elkaar niet eens. We waren niets meer dan twee vreemden.

'Nee, alles gaat goed,' zei ik iets te opgewekt. 'Een oude nachtmerrie

die maar blijft terugkomen. Niets ernstigs,' loog ik, terwijl ik een glimlach forceerde.

'Luister,' zei hij, alsof hij mijn woorden niet helemaal geloofde. 'Ik weet dat we elkaar nauwelijks kennen, maar als je ergens mee zit, kun je met me praten.'

O, wat zou ik dat graag willen, H. Ja, eindelijk verlost zijn van al die rotzooi. Maar dat zou betekenen dat ik jou in gevaar breng.

De Meester was een gevaarlijk man, omringd door nog gevaarlijker mannen. Ik kon het risico niet nemen H. erbij te betrekken, niet als dat betekende dat de Meester zich tegen hem zou keren. Dus moest ik overtuigender zijn. Ik had mijn hele leven gelogen; het was tijd om al die jaren ervaring te benutten. Ik zette mijn meest valse, maar tegelijk meest natuurlijke glimlach op, die ik altijd gebruikte tegenover anderen.

H. leek niet overtuigd. Maar ik week niet.

'Er is niets aan de hand, echt. Alles gaat goed,' zei ik, terwijl ik zijn blik vermeid.

Hij wilde antwoorden, maar op dat moment klonk de stem van de stewardess door de luidsprekers. We zouden landen; iedereen werd verzocht de veiligheidsgordels vast te maken.

Die onderbreking kwam als geroepen. Daarna zei H. geen woord meer. Hij sloot zich af, zijn gezicht strak en gesloten. Kort daarna landden we, en de ervaring was al niet aangenamer dan het opstijgen. Ik was ervan overtuigd dat mijn hart het zou begeven, zo misselijk werd ik ervan. De man rechts van me keek me niet aan en zei niets. Het leek alsof hij een gevaarlijke innerlijke strijd voerde. Zijn gezicht stond zo hard dat ik het niet waagde iets te zeggen, uit angst dat hij me met één blik zou verpletteren.

H. pakte een zwarte sporttas, zijn enige handbagage. We verlieten het vliegtuig en bevonden ons nu in de luchthaven. Na die eindeloze stilte haalde ik mijn kleine koffer op; hij had alleen zijn sporttas. Bij de grote dubbele deur draaide hij zich naar me om. Zijn gezicht leek iets zachter te zijn geworden, al had hij zijn harde uitstraling niet volledig verloren.

'Nou... misschien tot ziens?' zei ik wat ongemakkelijk, hopend de kiltussen ons te doorbreken.

H. keek me een paar seconden aan, zijn gezicht onbewogen, voordat hij zei: 'Dat denk ik niet. Als onze wegen elkaar opnieuw kruisen, zal dat niets goeds voor je betekenen. Geloof me.'

Ik trok een wenkbrauw op bij zijn antwoord. Wat moest dat betekenen?

‘O... ik snap het.’ Het was het enige wat ik wist uit te brengen.
Ook al snapte ik, eerlijk gezegd, helemaal niets.
H. liet een kleine, scheve glimlach zien, alsof hij mijn gedachten had gelezen.

‘Het was een genoegen je te ontmoeten, gewoon Anna,’ zei hij met diezelfde glimlach. ‘En vergeet niet wat ik je heb gezegd: blijf uit de buurt van gevaarlijke plekken. Zoals La Tour.’

Zonder waarschuwing, zonder me de kans te geven te antwoorden, draaide hij zich om en mengde zich in de menigte. In een oogwenk was hij verdwenen tussen de reizigers, tot hij niet meer was dan een schaduw in een zee van lichamen.

‘Inderdaad een genoegen. Vaarwel, gewoon H.,’ fluisterde ik, wetend dat hij die woorden nooit zou horen.

3

Anna

Ik was inmiddels bijna een week in Rusland. Eerlijk gezegd voelde ik me verloren in dit immense land. Om te beginnen was het hotel dat de Meester voor me had geboekt ronduit twijfelachtig. ’s Avonds hoorde ik vaak vreemde kreten en meer dan verdachte geluiden, wat me ertoe aanzette mijn kamer zo weinig mogelijk te verlaten. Bovendien had ik weinig geld, dus wat kon ik hier eigenlijk doen?

Op de tweede dag na mijn aankomst had ik Riley aan de lijn gehad. Hij vroeg of ik al vorderingen had gemaakt met mijn missie en schold me uit toen ik zei dat ik net was aangekomen en nog niets had kunnen ondernemen. Maar serieus, wat dacht hij dan? Dat ik na amper achteventig uur in een voor mij onbekend land al zou melden dat ik had wat hij van me verwachtte? Gelukkig had hij me een nieuwe telefoon gegeven met internettoegang, waardoor ik onderzoek kon doen. Zonder dat had ik echt niet geweten hoe ik het moest aanpakken.

Die ochtend kreeg ik opnieuw een telefoontje van de Meester. Hij liet me weten dat hij me belangrijke informatie zou sturen. Volgens hem zou ik eindelijk vooruitgang kunnen boeken. Toen het bericht binnenkwam en ik het las, verstijfde mijn lichaam bij de naam die nu op mijn

scherm stond: *La Tour*. Dit was de plek die mij moest helpen mijn doel te bereiken.

Diezelfde plek die H. me uitdrukkelijk had verboden te bezoeken. En toch was ik nu gedwongen erheen te gaan...

Ondanks de waarschuwingen van de Rus vreesde ik dat ik de ingewanden van de hel zou moeten betreden. Ik voelde het al: ik liep recht de muil van de wolf in. Ik had alle informatie die ik had ontvangen gelezen en bestudeerd. Blijkbaar moest ik me naar een van de kantoren op de bovenste verdieping begeven, helemaal boven in *La Tour*. Ik wist niet eens hoe ik het clubgedeelte binnen moest komen, laat staan dat ik toegang zou krijgen tot de hogere verdiepingen. Ik had online informatie opgezocht over *La Tour* en H. had niet gelogen: het was zonder twijfel de meest exclusieve club van Moskou. De invloedrijkste mensen van het land kwamen er, net als beroemdheden. Maar niet alleen zij. De club trok ook de gevaarlijkste mannen aan, onder wie talloze leden van criminele organisaties. *La Tour* had meerdere gezichten. Het was inderdaad een nachtclub, maar herbergde ook een privéclub en vanzelfsprekend had ik nergens kunnen vinden hoe je daar lid van werd. Ongetwijfeld moest je iemand van aanzien zijn om er toegang toe te krijgen.

Die avond zou ik dus naar het centrum van Moskou gaan, in de hoop binnen te komen bij *La Tour*, al was het maar in het clubgedeelte. Als het me zou lukken niet te worden geweigerd, zou dat al een klein wonder zijn. Ik had nog nooit in mijn leven een nachtclub bezocht. Ik mocht nauwelijks het landgoed verlaten, dus een plek als deze betreden zou voor mij een enorme eerste keer zijn. Ik rommelde door mijn kleding om een geschikte outfit te vinden voor zo'n gelegenheid. Eerlijk gezegd bezat ik niets dat ook maar enigszins aan het niveau van deze plek voldeed. Ik slaakte een zware zucht en liet me op de grond zakken. Hoe moest ik dit in hemelsnaam aanpakken?

Riley had er niet eens aan gedacht me van geschikte kleding te voorzien. Nee, hij eiste alleen. En vervolgens wachtte hij af, zonder een vinger uit te steken, tot ik de doelen bereikte die hij me had opgelegd. Ik had geen keuze, ik moest het doen met wat ik had.

Ik stapte onder de douche en keek mezelf daarna aan in de spiegel. Wat ik zag, vond ik volkomen kleurloos.

Mijn bruine haar was dof, mijn normaal gesproken licht getinte huid zag er bleek uit, bijna ziekelijk. Onder mijn ogen tekenden zich donkere kringen af, paarsige halve manen. Mijn gezicht oogde moe. En dat was het ook. Moe van het leven. Van mijn leven. Ik trok een zwarte high-